

Datum van inontvangstneming : 22/04/2020

Zaak C-75/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

13 februari 2020

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 januari 2020

Verzoekster en appellante:

„Lifosa” AB

Verweerder en geïntimeerde:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[omissis]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(hoogste bestuursrechter, Litouwen)

BESLISSING

29 januari 2020

Vilnius

Een kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [omissis]
[samenstelling van de kamer]

heeft zich ter zitting in het kader van de schriftelijke beroepsprocedure gebogen over de bestuursrechtelijke zaak betreffende het hoger beroep van verzoekster, de naamloze vennootschap „Lifosa”, tegen het vonnis van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (bestuursrechter in eerste aanleg Vilnius, Litouwen) van

28 november 2017 in de bestuursrechtelijke zaak betreffende het beroep tot nietigverklaring van een besluit en een verslag, dat door verzoekster, de naamloze vennootschap „Lifosa”, is ingesteld tegen verweerder, de Muitinès departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (douanediens van het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen) [belanghebbende derden: Kauno teritorinė muitinė (douanekantoor Kaunas) en de besloten vennootschap „Transchema”].

De kamer

heeft het volgende vastgesteld:

I.

1. In de onderhavige zaak gaat het om een belastinggeskil tussen verzoekster, de naamloze vennootschap „Lifosa” (hierna: „verzoekster” of „vennootschap”), en verweerder, de Muitinès departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (douanediens van het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen; hierna: „verweerder” of „douanediens”), met betrekking tot inspectieverslag nr. 7KM320012M van het douanekantoor Kaunas van 9 februari 2017 (hierna: „verslag”), waarbij onder meer de door verzoekster aangegeven douanewaarde van ingevoerde goederen is aangepast.

Toepasselijke bepalingen van Unierecht

2. Artikel 29, leden 1 en 3, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1; hierna: „communautair douanewetboek”) bepaalt:

„1. De douanewaarde van ingevoerde goederen is de transactiewaarde van die goederen, dat wil zeggen de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs indien zij voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap worden verkocht, in voorkomend geval na aanpassing overeenkomstig de artikelen 32 en 33, mits:

[...]

b) de verkoop of de prijs niet afhankelijk is gesteld van enige voorwaarde of prestatie waarvan de waarde met betrekking tot de goederen waarvan de waarde dient te worden bepaald, niet kan worden vastgesteld;

[...]

3. a) De werkelijk betaalde of te betalen prijs is de totale betaling die door de koper aan de verkoper of ten behoeve van de verkoper voor de ingevoerde goederen is of moet worden gedaan en omvat alle betalingen die als voorwaarde voor de verkoop van de ingevoerde goederen, hetzij door de koper aan de verkoper, hetzij door de koper aan een derde ter nakoming van een verplichting

van de verkoper, werkelijk zijn of moeten worden gedaan. De betaling hoeft niet noodzakelijk in geld te geschieden; zij kan door middel van kredietbrieven of verhandelbaar papier worden verricht en zowel direct als indirect geschieden.

[...].”

3. Artikel 32, leden 1 tot en met 3, van het communautair douanewetboek bepaalt onder meer:

[Or. 2]

„1. Voor het vaststellen van de douanewaarde met toepassing van artikel 29 wordt de voor de ingevoerde goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs verhoogd met:

[...]

e)

- i) de kosten van vervoer [...] van de ingevoerde goederen [...]

tot de plaats van binnenkomst van de goederen in het douanegebied van de Gemeenschap.

2. Indien met toepassing van dit artikel elementen aan de werkelijk betaalde of te betalen prijs worden toegevoegd, dient zulks uitsluitend op grond van objectieve en meetbare gegevens te geschieden.

3. Voor de vaststelling van de douanewaarde worden aan de werkelijk betaalde of te betalen prijs geen elementen toegevoegd, met uitzondering van die welke in dit artikel zijn genoemd.”

4. Artikel 164, onder c), van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 2913/92 (PB 1993, L 253, blz. 1) bepaalt dat „[v]oor de toepassing van artikel 32, lid 1, onder e), [...] van het [communautair douanewetboek] [...] het volgende geldt: [...]

Indien het vervoer kosteloos of met een vervoermiddel van de koper plaatsvindt, dienen de vrachtkosten tot de plaats van binnenkomst, berekend volgens de gebruikelijke tarieven voor vervoer met een zelfde soort vervoermiddel, in de douanewaarde te worden begrepen.”

5. Artikel 70, met als opschrift „Op de transactiewaarde gebaseerde methode voor de vaststelling van de douanewaarde”, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 269, blz. 1) (hierna: „douanewetboek van de Unie”) bepaalt:

„1. De primaire basis voor de douanewaarde van goederen is de transactiewaarde, te weten: de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs bij verkoop voor uitvoer naar het douanegebied van de Unie, waar nodig aangepast.

2. De werkelijk betaalde of te betalen prijs is de totale betaling die door de koper aan de verkoper of door de koper aan een derde ten behoeve van de verkoper voor de ingevoerde goederen is of moet worden verricht, en omvat alle betalingen die als voorwaarde voor de verkoop van de ingevoerde goederen werkelijk zijn of moeten worden verricht.

3. De transactiewaarde is van toepassing mits aan alle van de volgende voorwaarden is voldaan:

[...]

b) de verkoop of de prijs is niet afhankelijk gesteld van enige voorwaarde of prestatie waarvan de waarde met betrekking tot de goederen waarvan de waarde dient te worden bepaald, niet kan worden vastgesteld[...].”

6. Artikel 71, met het opschrift „Elementen van de transactiewaarde”, van het douanewetboek van de Unie bepaalt:

„1. Voor het vaststellen van de douanewaarde krachtens artikel 70 wordt de voor de ingevoerde goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs verhoogd met:

[...]

e) de volgende kosten tot aan de plaats waar de goederen in het douanegebied van de Unie worden gebracht: i) de kosten van vervoer [...] van de ingevoerde goederen [...]

2. Wanneer overeenkomstig lid 1 elementen aan de werkelijk betaalde of te betalen prijs worden toegevoegd, geschiedt zulks enkel op basis van objectieve en meetbare gegevens.

3. Ter bepaling van de douanewaarde worden aan de werkelijke betaalde of te betalen prijs geen andere elementen toegevoegd dan die waarin dit artikel voorziet.”

7. Artikel 138, „Vervoerkosten”, van uitvoeringsverordening (EU) 2015/2447 van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2015, L 343, blz. 558), bepaalt in lid 3 dat „[w]anneer het vervoer kosteloos is of is verstrekt door de koper, [...] de in de douanewaarde van de goederen op te nemen vervoerskosten [worden] berekend volgens de vrachttarieven die gewoonlijk gelden voor dezelfde vervoerswijzen”.

Relevante feiten

8. Verzoekster is een in Litouwen gevestigde naamloze vennootschap die onder meer meststoffen produceert. Tussen 1 januari 2014 en 31 oktober 2016 heeft verzoekster overeenkomstig een op 23 september 2011 gesloten overeenkomst verscheidene hoeveelheden technisch zwavelzuur (hierna: „betrokken goederen”), geproduceerd door de Belarussische onderneming „Naftan” OAO (hierna: „producent”), aangekocht bij de besloten vennootschap „Transchema” (hierna: „„Transchema’ UAB”) en in het douanegebied van de Europese Unie ingevoerd.
9. Voor elke aankoop werd een aanvullende overeenkomst gesloten waarin onder andere een specifieke prijs werd afgesproken en ook werd bepaald dat de levering/aankoop zou plaatsvinden volgens een van de door de Internationale Kamer van Koophandel opgestelde internationale handelsvoorwaarden („Incoterms 2000”), te weten DAF [Delivered At Frontier (franco grens)] **[Or. 3]**, Belarus-Litouwen [*omissis*], wat onder meer betekent dat de leverancier (verkoper) alle kosten van het vervoer van de goederen naar de plaats van bestemming betaalt.
10. In deze zaak staat tevens vast dat „Transchema” UAB de betrokken goederen heeft aangekocht bij de producent die ze onder DAF-voorwaarden (Belarus-Litouwen) heeft geleverd vanuit de fabriek op het grondgebied van Belarus tot aan de grensdoorlaatpost Gudogai.
11. De douanewaarde van de betrokken ingevoerde goederen die verzoekster in haar aangiften had opgegeven, kwam overeen met de door verzoekster werkelijk betaalde of te betalen bedragen voor deze goederen, die overeenstemden met de bedragen op de door „Transchema” UAB opgemaakte btw-facturen.
12. Nadat het douanekantoor Kaunas een inspectie had uitgevoerd, heeft het op 9 februari 2017 het verslag vastgesteld, waarin de door verzoekster aangegeven douanewaarde van de betrokken goederen werd aangepast om de kosten van vervoer van de betrokken goederen buiten het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap) in de douanewaarde op te nemen. Dienovereenkomstig werd verzoekster een naheffing opgelegd van 25 876 EUR aan douanerechten, 412 EUR aan verdragingsrente over de douanerechten, 187 152 EUR aan belasting over de toegevoegde waarde bij invoer en 42 492 EUR aan verdragingsrente over deze belasting, alsmede een boete van 42 598 EUR (20 %).
13. De lokale belastingdienst nam dit besluit na te hebben vastgesteld dat de door verzoekster aangegeven douanewaarde van de betrokken goederen lager was dan de werkelijke vervoerskosten die de producent had gemaakt om deze goederen op het grondgebied van Belarus per spoor te vervoeren van diens fabriek naar de grensdoorlaatpost tussen de Republiek Belarus en de Republiek Litouwen.
14. Tegen dat besluit van de lokale belastingdienst heeft verzoekster bezwaar ingediend bij de douanedienst, die bij besluit van 25 mei 2017 [*omissis*] de in het verslag vastgestelde bedragen van de naheffing heeft bevestigd.

15. Daar verzoekster het niet eens was met verweerders besluit, heeft zij beroep ingesteld bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas, waarbij zij onder meer heeft benadrukt dat:

15.1. de betrokken vervoerskosten door de producent waren betaald overeenkomstig de bepalingen van de overeenkomst en waren opgenomen in de prijs die „Transchema” UAB voor de goederen had betaald;

15.2. de prijs van de betrokken goederen was bepaald op basis van de volgende objectieve factoren: (1) technisch zwavelzuur is een bijproduct van het productieproces van de producent; (2) de producent kan dat product (technisch zwavelzuur) niet verwerken of opslaan, en (3) de terugwinning van dat product zou zeer hoge kosten met zich meebrengen – dat wil zeggen, de prijs van de goederen dekt weliswaar niet alle kosten die de producent zijn opgekomen om ze te vervoeren, maar is wel redelijk en economisch rendabel voor de producent, aangezien het voor de terugwinning van de betrokken goederen te betalen bedrag van de in de Republiek Belarus opgelegde milieubelasting hoger is dan de som van de aangegeven douanewaarde en de vervoerskosten.

16. Bij vonnis van 28 november 2017 heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas het beroep van de vennootschap ongegrond verklaard. Daarop heeft verzoekster hoger beroep ingesteld bij de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas.

De kamer

merkt het volgende op:

II.

17. De onderhavige zaak werpt de vraag op welke uitlegging moet worden gegeven aan artikel 29, lid 1, en artikel 32, lid 1), onder e), i), van het communautair douanewetboek en aan artikel 70, lid 1, en artikel 71, lid 1, onder e), i), van het douanewetboek van de Unie. Derhalve moet het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing worden verzocht [*omissis*] [verwijzing naar nationale wetgeving].
18. Meer bepaald rijst in casu de vraag of deze bepalingen aldus moeten worden uitgelegd dat de transactiewaarde (douanewaarde) moet worden aangepast om daarin alle kosten op te nemen die door de producent daadwerkelijk zijn gemaakt voor het vervoer van de goederen naar de plaats van binnenkomst in het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap), wanneer, zoals in de onderhavige zaak, (1) volgens de leveringsvoorwaarden („Incoterms 2000” – DAF) de verplichting om deze kosten te dragen op de producent rustte, en (2) deze vervoerskosten hoger waren dan de overeengekomen en door de koper werkelijk betaalde (te betalen) prijs, maar (3) de door de koper werkelijk betaalde (te betalen) prijs overeenstemde met de werkelijke waarde van de goederen, ook

al was deze prijs ontoereikend om alle door de producent gemaakte vervoerskosten te dekken.

[Or. 4]

Opmerkingen vooraf

19. Niets in de zaak wijst erop dat de producent een verplichting is aangegaan om de betrokken goederen kosteloos te vervoeren naar de plaats van binnenkomst in het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap), met andere woorden dat de vervoerskosten niet waren begrepen in de overeengekomen verkoopprijs. De in het dossier vervatte informatie vormt de objectieve bevestiging dat de door de producent daadwerkelijk gemaakte kosten voor het vervoer van deze goederen naar die plaats, hoger waren dan de door de koper werkelijk betaalde prijs in de zin van artikel 29, lid 3, onder a), van het communautair douanewetboek en artikel 70, lid 2, van het douanewetboek van de Unie. Aangezien deze goederen, zoals hierboven is vastgesteld, zijn vervoerd overeenkomstig de voorwaarden volgens welke de producent alle vervoerskosten diende te dragen, waren/was verzoekster en/of „Transchema” UAB niet verplicht bij te dragen in die kosten, die hoger waren dan deze prijs.
20. Tevens moet worden benadrukt dat de belastingdienst niet het feit betwist dat de douanewaarde van de betrokken goederen moest worden berekend volgens de methode die is vastgelegd in artikel 29 van het communautair douanewetboek en artikel 70 van het douanewetboek van de Unie, namelijk volgens de op de transactiewaarde gebaseerde methode. Bovendien kan niets in deze zaak de conclusie rechtvaardigen dat de prijs die verzoekster en/of „Transchema” UAB voor de betrokken goederen werkelijk aan de producent heeft betaald, fictief was, dan wel op frauduleuze wijze of met misbruik van recht was vastgesteld.

Kern van de prejudiciële vraag

21. Vooraf zij opgemerkt dat voor de toepassing van artikel 29, lid 1, van het communautair douanewetboek of artikel 70, lid 1, van het douanewetboek van de Unie, onder „transactiewaarde” een aangepaste waarde moet worden verstaan wanneer aan de voorwaarden voor een aanpassing wordt voldaan (arrest van 16 november 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, punt 28). Wat met name de in artikel 29, lid 1, van het communautair douanewetboek bedoelde aanpassing betreft, heeft het Hof vastgesteld dat de douanewaarde de werkelijke *economische waarde* van ingevoerde goederen moet weergeven en rekening moet houden met alle elementen van die goederen die een economische waarde vertegenwoordigen [zie arrest van 11 mei 2017, Shirtmakers, C-59/16, EU:C:2017:362, punt [28] en aldaar aangehaalde rechtspraak (hierna: „arrest Shirtmakers”); zie ook arrest van 15 juli [2010], ██████████ C-354/09, EU:C:2010:439, punt 29].

22. Artikel 32 van het communautair douanewetboek en artikel 71 van het douanewetboek van de Unie verwijzen met name naar de elementen waarmee de voor de ingevoerde goederen daadwerkelijk betaalde of te betalen prijs dient te worden verhoogd voor de vaststelling van de douanewaarde (zie in die zin arrest van 12 december 2013, ██████████ e.a., C-116/12, EU:C:2013:825, punt 47).
23. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „kosten van vervoer” in artikel 32, lid 1, onder e), i), van het communautair douanewetboek een autonoom Unierechtelijk begrip is (arrest Shirtmakers, punt 22). Dit begrip moet ruim worden uitgelegd en omvat alle hoofd- en nevenkosten die verband houden met het vervoer van de goederen naar het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap), en het beslissende criterium waaraan kosten moeten voldoen om te kunnen worden aangemerkt als „kosten van vervoer” in de zin van artikel 32, lid 1, onder e), i), van het communautair douanewetboek, bestaat erin dat zij verband moeten houden met de overbrenging van goederen naar het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap), ongeacht of die kosten inherent zijn aan of noodzakelijk zijn voor het feitelijke vervoer van die goederen (arrest Shirtmakers, punten 24 en 25; arrest van 6 juni 1990, Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, punten 29-31).
24. Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijs worden aangenomen dat voor de toepassing van artikel 32, lid 1, onder e), i), van het communautair douanewetboek of artikel 71, lid 1, onder e), i), van het douanewetboek van de Unie, de transactiewaarde moet worden verhoogd met alle daadwerkelijk gemaakte vervoerskosten, ongeacht wie deze kosten heeft gemaakt en wat die kosten heeft veroorzaakt, indien die kosten of een deel daarvan niet waren begrepen in de werkelijk betaalde of te betalen prijs. Met andere woorden, het enkele feit dat een deel van deze vervoerskosten niet was opgenomen in de door verzoekster en/of „Transchema” UAB betaalde of te betalen prijs, betekent op zich dat de transactiewaarde en dientengevolge de douanewaarde moeten worden aangepast zodat alle werkelijke vervoerskosten daarin begrepen zijn, ongeacht het feit dat deze kosten alleen door de verkoper (de producent) daadwerkelijk zijn gemaakt.

[Or. 5]

25. Deze beoordeling lijkt te worden geschraagd door de bepalingen van de in de punten 4 en 7 van deze beslissing aangehaalde uitvoeringsverordeningen van de Commissie, volgens welke de vervoerskosten dienen te worden opgenomen in de douanewaarde van de goederen wanneer het vervoer kosteloos plaatsvindt. Er moet namelijk worden aangenomen dat het feit of de goederen kosteloos naar de koper (importeur) worden vervoerd, dan wel dat de koper niet bijdraagt in de kosten van het vervoer van goederen, niet anders mag worden behandeld ten aanzien van de vaststelling van de douanewaarde.
26. Voorts blijkt uit de informatie die verzoekster in casu heeft verstrekt (met name die welke is vermeld in punt 15.2 van deze beslissing) – die door verweerder niet

wordt betwist –, dat het feit dat de vervoerskosten hoger waren dan de aan de producent werkelijk betaalde prijs voor de betrokken goederen, in de onderhavige zaak kan worden gerechtvaardigd door de specifieke omstandigheden van de verkoop van de betrokken goederen in het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap).

27. In dit stadium van de procedure kan immers worden gesteld dat de betrokken goederen, namelijk technisch zwavelzuur, een bijproduct van het productieproces van de producent zijn, dat hij niet kan opslaan of verwerken. Bovendien zou de terugwinning van dat bijproduct in de Republiek Belarus hoge kosten met zich meebrengen. Bijgevolg was het voor de producent economisch rendabel (had hij er baat bij) om de betrokken goederen te verkopen tegen de door „Transchema” UAB betaalde prijs, ook al dekte die prijs niet alle kosten die de producent had gemaakt voor het vervoer van die goederen tot aan het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap).
28. Gelet op het in de zaak verzamelde bewijsmateriaal, wijzen deze feiten erop dat de werkelijk betaalde prijs voor de betrokken goederen overeenkwam met de werkelijke waarde van de goederen, zelfs indien de overeengekomen verkoopprijs niet alle kosten dekde die door de producent waren gemaakt om de goederen te vervoeren.
29. In die omstandigheden en in het licht van de beperkingen vermeld in artikel 32, lid 3, van het communautair douanewetboek en in artikel 71, lid 3, van het douanewetboek van de Unie, acht de kamer het aangewezen om het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken, teneinde haar twijfels over de uitlegging van de betrokken bepalingen van het Unierecht weg te nemen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing

30. De Lietuvos vyriausiosios administracinės teismas is de rechter in laatste aanleg voor bestuursrechtelijke zaken [artikel 21 van de Administracinį bylą teisenos įstatymas (wet inzake bestuursrechtelijke procedures)], zodat hij, wanneer zich een kwestie van uitlegging stelt met betrekking tot wetgevingsmaatregelen die door de instellingen van de Europese Unie zijn vastgesteld en deze kwestie moet worden onderzocht met het oog op een uitspraak in de zaak, het Hof om een prejudiciële beslissing moet verzoeken (artikel 267, derde alinea, VWEU), [omissis] [verwijzing naar nationale wetgeving].
31. Teneinde de twijfels weg te nemen die zijn gerezen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van de Unierechtelijke bepalingen die relevant zijn voor de rechtsbetrekkingen die aan de orde zijn, is het gezien deze omstandigheden passend het Hof te verzoeken de betrokken Unieregels uit te leggen. Het zou voor de onderhavige zaak van cruciaal belang zijn dat de in het dictum van de onderhavige beslissing gestelde vragen worden beantwoord, omdat daarmee de werkelijke omvang van verzoeksters belastingverplichtingen met betrekking tot de

invoer van de betrokken goederen ondubbelzinnig en duidelijk kan worden vastgesteld, met name om de voorrang van het Unierecht te waarborgen.

In het licht van de bovenstaande overwegingen en overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, [omissis] [verwijzing naar nationale wetgeving], heeft de kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

beslist als volgt:

De procedure ten gronde wordt hervat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag: moeten artikel 29, lid 1, en artikel 32, lid 1, onder e), i), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek en artikel 70, lid 1, en artikel 71, lid 1, onder e), i), van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie aldus worden uitgelegd dat de transactiewaarde (douanewaarde) moet worden aangepast om daarin alle kosten op te nemen die door de verkoper (producent) daadwerkelijk zijn gemaakt om de goederen te vervoeren naar de plaats van binnenkomst in het douanegebied van de Europese Unie (Gemeenschap) [Or. 6] wanneer, zoals in de onderhavige zaak, (1) volgens de leveringsvoorwaarden („Incoterms 2000” – DAF) de verplichting om deze kosten te dragen, op de verkoper (producent) rustte, en (2) die vervoerskosten hoger waren dan de overeengekomen en door de koper (importeur) werkelijk betaalde (te betalen) prijs, maar (3) de door de koper (importeur) werkelijk betaalde (te betalen) prijs overeenkwam met de werkelijke waarde van de goederen, ook al was deze prijs ontoereikend om alle door de verkoper (producent) gemaakte vervoerskosten te dekken?

De onderhavige bestuursrechtelijke procedure wordt geschorst in afwachting van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[omissis]

[samenstelling van de kamer]